

„Cântarea aceasta să-Mi fie martoră”

Marti, 24 februarie 2009 - Gili Cârstea

Page | 1

Poporul nostru pare blocat în fața unei dileme de nerezolvat: Dacă „Satana este nimicitorul, iar Dumnezeu restauratorul,” de ce a vorbit sora White toată viața ei despre Dumnezeu ca fiind la originea marilor nimiciri planetare, trecute sau viitoare?

Cum se explică faptul că pentru un pasaj în care ea declară că Dumnezeu nu nimicește se găsesc zece care spun exact contrariul? De ce a permis Dumnezeu ca ea să vorbească diferit, deci contradictoriu, la un subiect de maximă importanță în marea controversă? Nu avea Dumnezeu căi și metode prin care să o lămurească pe slujitoarea Sa credincioasă că este timpul să clarifice această ambiguitate periculoasă?

Ca totdeauna de-a lungul istoriei sacre, biserica vremii ei cultiva credința de nezdruccinat că Dumnezeu este nimicitorul tuturor opozanților Săi. Doctrina era simplă: Dumnezeu cheamă pe păcătos cu iubire la El; îl avertizează, îl pedepsește cu dragoste, îl mustră și îi arată calea spre mântuire. Dar când păcătosul a depășit limita harului, insistând să meargă pe căile lui contrare neprihănirii, Dumnezeu Se vede nevoit să declanșeze „lucrarea Lui ciudată,” adică să aplice dreptatea, să dea plata păcatului, moartea.

Cum putea Dumnezeu să demoleze acest zid monumental, această deformare grozavă a caracterului Său întreținută de milenii, și reconfirmată în lungile secole de beznă papală?

Singura cale conformă cu neprihănirea era să trimită raze de lumină, dozate ca intensitate, astfel ca poporul Său să reziste, să nu se prăbușească în fața slavei caracterului Său non-violent. Nici chiar Moise, prietenul cu care Dumnezeu vorbea față către față, nu era pregătit să înțeleagă acea slavă, și a fost nevoie să fie protejat de descoperirea totală a adevărului că Dumnezeu este dragoste *agape*, jertfitoare.

Dumnezeu a încercat să trimită câteva raze poporului Său, pe calea delicată și plină de respect pentru slăbiciunile noastre. El „i-a arătat” slujitoarei Sale poziția corectă asupra acestui subiect, dar doctrina era mult prea ancorată în mentalitatea colectivă ca să poată fi zguduită cu succes. „I-a arătat,” dar poporul nostru nu putea suporta încă acea slavă strălucind pe fața lui Isus Hristos, și a trebuit ca Moise modern să pună din nou mahrama peste acest subiect.

Sora White a continuat să vorbească, la fel ca și Moise, limbajul poporului, singura cale pe care se putea păstra o punte de legătură cu ei, singura cale prin care mai puteau fi ajutați. Dar Dumnezeu „i-a arătat” adevărul, ca o ancoră pentru generațiile viitoare, ca o temelie pentru vremurile când lumina slavei lui Dumnezeu va lumina tot pământul.

Iată una dintre primele încercări ale lui Dumnezeu în această direcție:

„Mi s-a arătat că judecățile lui Dumnezeu nu ar veni direct de la Dumnezeu, ci iată cum: Ei se așează în afara protecției Sale. El îi avertizează, îi pedepsește, îi mustră și le arată singura cale pe care pot merge în siguranță, apoi, dacă cei care au fost obiectul grijii Sale deosebite își vor urma drumul lor, independenți de Duhul lui Dumnezeu, după repetate avertismente, dacă ei își aleg singuri calea, El nu mai împuternicește pe îngerii Săi să împiedice atacurile hotărâte de Satana asupra lor.

„Puterea lui Satana este aceea care se află la lucru pe mare și pe uscat, care aduce nenorocire și suferință și care târăște după el mulțimile, ca să fie sigur de prada sa” (14 MR, p. 3).

Istoria acestui pasaj este fascinantă. Ne aflăm în anul 1883, iar în inima lucrării de la Battle Creek sunt probleme serioase, în ciuda aparențelor. Uriah Smith, unul dintre stâlpii bisericii, redactor la *Review and Herald*, aflat sub influența nefastă a unui oarecare William Gage, începuse să aibă îndoieli serioase asupra viziunilor sorei White. La întâlnirile lor de taină, frații se întrebau dacă este acceptabil, și sănătos pentru viitorul bisericii, ca descoperirile sorei White să aibă un loc atât de proeminent în teologia sau administrarea bisericii. Da, erau dispuși să înțeleagă că viziunile ei au fost determinante la începuturile mișcării, dar acum temeliile erau așezate, cunoștința crescuse, iar biserica avea oameni pregătiți și capabili să ducă lucrarea lui Dumnezeu la o încheiere glorioasă și fără mărturiile unui profet modern, caracteristice unei secte, unui cult necreștin. Erau exact sentimentele poporului din vremea lui Samuel, umiliți de statutul lor de trib teocratic și visând la emancipare culturală prin progresia de la profet la împărat. Doreau să fie o națiune respectabilă, după regulile lumii. Au obținut ceea ce au dorit.

Cam acestea erau sentimentele la Battle Creek în anul Domnului 1883, iar tendința aceasta a prins putere și s-a manifestat în încercarea din 1888, la Minneapolis, de a scăpa de autoritatea călăuzirii lui Dumnezeu printr-un mesager, așa cum relatează acel eveniment M.L.Andreasen.

La orele mici ale dimineții zilei de 8 august 1883, când ceilalți membri ai familiei ei încă dormeau, Ellen White îi scria lui Uriah Smith, avertizându-l împotriva planurilor neînțelepte care se țes la Battle Creek:

„În viziunea despre judecată mi s-a arătat că Dumnezeu trimite avertizări, sfaturi, și mustrări. Unii iau aminte asupra căilor lor și caută pe Domnul, iar alții urmează propria lor judecată, deoarece este mult mai convenabil și plăcut pentru inimile lor firești; și alții lovesc cu piciorul în țepuș, se ridică împotriva mărturiilor de mustrare, disprețuiesc avertizările, aleg să se călăuzească după propria înțelepciune, sunt înfășurați de amăgirile vrăjmașului și așa de orbiți de vrăjitoriile lui încât devin cu totul incapabili să discearnă lucrurile lui Dumnezeu, lucrând direct împotriva luminii, înfășurați în întuneric și eroare. Aceștia sunt cei care vor susține și întări mâinile celor mai aprigi vrăjmași ai noștri.”

Aceasta era reacția conducătorilor noștri față de călăuzirea divină, și se pare că William Gage făcea parte din ultima categorie. Uriah Smith se afla sub influența lui:

„Ai fost amăgit, și niciodată nu vei mai reveni la lumină dacă nu vei avea curajul moral și tăria să te separi de sfătuitoarea și consilierul tău. Sugestiile, insinuările lui, sarcasmul lui spontan și persistent, chiar asupra subiectelor sacre, au avut asupra ta o influență aproape distrugătoare. Dacă te vei prăbuși, sângele sufletului tău va fi asupra lui William Gage.

„Această vrajă cu totul demonică urmărește să te lege de influențe ruinătoare. Dacă nu manifesti o dorință fermă de a te desprinde de aceste influențe, curând vei fi incapabil să o mai faci, ceea ce va face din tine un împotrivitor; te iubesc, pe tine și pe ai tăi. Vreau să înțelegi acest lucru. Vreau să rupi lanțurile întunericului” (14 MR 3).

În acest context sora White descoperă bisericii încercarea lui Dumnezeu de a clarifica dinamica nimicirii: „Mi-a fost arătat că judecățile lui Dumnezeu nu vin direct de la Domnul.” Era o nouă încercare a guvernării divine de a lămurii confuzia milenară asupra caracterului lui Dumnezeu.

Principiul este etern, fiind descoperit tuturor profetilor Săi din toate generațiile, dar pe care puțini l-au perceput, și mai puțini au îndrăznit să vorbească despre el.

Iona îl formulează cel mai concis, deși se pare că nu l-a înțeles: „Cei ce se alipesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

Îndurarea, harul mântuitor al lui Dumnezeu, este o protecție formidabilă împotriva răului. Dar nu este obligatorie. Este un dar care poate fi apreciat sau nu. Operând pe o planetă aflată în rebeliune, îndurarea trebuie să respecte libertatea individului, sau a colectivităților, de a rămâne sau de a pleca.

Nici chiar poporul lui Dumnezeu nu beneficiază automat de protecția divină, așa cum i-a fost comunicat lui Moise:

„Domnul i-a zis lui Moise: ‘Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el.

„În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: ‘Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?’

„Și Eu Îmi voi ascunde fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei” (Deut 31:16-18).

Vă rog să observați că aici era vorba despre un principiu de maximă importanță, care trebuia să rămână definiția de bază pentru dinamica nimicirii de-a lungul întregii existențe a poporului lui Dumnezeu. Iată ce le cere Domnul imediat în pasajul următor:

„Acum, scrieți-vă cântarea aceasta. Învață pe copiii din Israel s-o cânte, pune-le-o în gură, și cântarea aceasta *să-Mi fie martoră împotriva copiilor lui Israel.*

„Căci voi duce pe poporul acesta în țara pe care am jurat părinților lui că i-o voi da, țară unde curge lapte și miere; el va mânca, se va sătura și se va îngrășa; apoi se va întoarce la alți dumnezei și le va sluji, iar pe Mine Mă va nesocoti și va călca legământul Meu.

„Când va fi lovit atunci cu o mulțime de rele și necazuri, cântarea aceasta, care nu va fi uitată și pe care uitarea n-o va șterge din gura urmașilor lui, va sta ca martoră împotriva acestui popor. Căci Eu îi cunosc pornirile, care se arată și azi, înainte chiar ca să-l fi dus în țara pe care am jurat că i-o voi da” (Deut 31:19-21).

Ce spunea această cântare? Poporul pleacă după dumnezeii străini, iar îndurarea este astfel alungată. Ca urmare, vin nenorocirile, iar explicația corectă este aceea că Dumnezeu nu este în mijlocul poporului Său.

Dar poporul lui Dumnezeu a nesocotit această „cântare,” că nenorocirile vin atunci când te alipești de idoli deșerți, că ele nu vin de la Domnul, ci de la vrăjmașul care profită de sfâșierea perdelei îndurării pe care cerul o ține asupra lor cu eforturi disperate.

Când poporul ține morțiș să se alipească de idoli, îndurarea trebuie neapărat să plece. Aceasta este o regulă eternă, nenegociabilă, fundamentală într-o împărăție a libertății. Ai dreptul să rupi legământul, ai dreptul să nesocotești pe Dumnezeu, dar nu te poți aștepta la avantajele ce decurg din ele. Ai dreptul să te arunci de pe un bloc cu zece etaje, dacă ții neapărat, dar nu pretinde anularea efectelor legii gravitației. Legea este bună. Greșit este actul tău nesăbuit, pentru ale cărui consecințe ești singur vinovat.

„Cântarea” stă și astăzi ca martoră că Dumnezeu nu omoară pe nimeni, și că singurul motiv pentru nimiciri și dezastre este acela că noi înșine am „alungat îndurarea,” rămânând astfel vulnerabili într-un mediu ostil, de război, în care nimicirea este regula de bază.

Mii de ani „cântarea” aceasta a fost uitată, nimicirile fiind considerate un act al dreptății divine, o pedeapsă pentru nesupunere. Acum, la începuturile mișcării advente, Dumnezeu a încercat să o aducă în atenția poporului care urma curând să beneficieze de o scriere a caracterului divin în inimile lor. Nu puteau ieși înaintea lumii cu solia că devastările la scară globală sunt „acte ale lui Dumnezeu.” Omenirea avea nevoie să știe adevărul, că „aceste rele” au ajuns-o deoarece „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu” (Deut 31:17). În mijlocul ei este un dumnezeu fals, așezat pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu (2 Tes 2:4).

În acest scop, Dumnezeu i-a arătat slujitoarei Sale acest principiu. „Mi-a fost arătat,” spune dânsa, un adevăr pe care noi nu îl înțelegem corect. Îndurarea și protecția divină nu sunt automate și obligatorii. Dumnezeu nu Se poate impune acolo unde omul, în clară cunoștință de cauză – „după repetate avertismente” – alege să meargă pe căile fărădelegii. Dumnezeu nu poate merge pe aceste căi, și este forțat să ne părăsească. „Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace” (Osea 4.17).

Va primi biserica acest adevăr despre dinamica nimicirii? Vor vedea frații din conducere lumină în această „cântare” ancestrală? O vor cânta ei, o vor mărturisi cu gura lor, chiar dacă lumea întreagă va striga că aceasta este o teribilă erezie, o clară îndepărtare de la adevărul Scripturii?

Fratele Smith a primit scrisoarea, a citit-o, a păstrat-o așa cum i se ceruse – deoarece expeditoarea specificase că nu are timp să facă o copie – dar a rămas complet insensibil la noile raze de lumină prin care cerul le arăta că imaginea lor despre caracterul lui Dumnezeu este fundamental greșită. Scrisoarea a fost depozitată cu grijă în biroul fratelui Smith, iar biserica mondială a aflat de ea abia la data publicării ei în *Manuscript Releases*, adică pe 19 iulie 1984.

Ce mai era de făcut? Lumina venise, dar frații doreau să stea tare la vechile hotare. Principiul descoperit în această scrisoare este o copie fidelă a „cântării” transmisă prin Moise: Când poporul alege idolatria și rupe legământul cu Dumnezeu, nimicirile se țin lanț, deși ele nu vin nicidecum de la Dumnezeu.

Dar ei au lepădat lumina, iar Dumnezeu a fost nevoit să folosească în continuare limbajul forței și amenințării cu forța, cu niște copii care nu înțeleg și nu apreciază căile neprihănirii.

Totuși, din când în când El a folosit limbajul prieteniei, ca o aducere aminte că definiția încredințată lui Moise este încă validă, și că va veni o generație care va recupera „cântarea” că cei ce se alipesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei. Redau doar un singur exemplu, din multe pe care deja le știți:

„În acest timp va fi manifestat față de Dumnezeu un dispreț ieșit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinentei și neascultării care arată că acea cupă a nelegiuirii lor este aproape plină. Mulți aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând, Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: *„Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici. Lăsați-l să-și aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiuirilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutății la alta, adăugând zilnic la fărădelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-și facă lucrarea”* (RH, 17 septembrie 1901).

Cum arată Dumnezeu „că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu?” Pedepsind „până la exterminare” pe copiii Săi rebeli? Nicidecum! „El va spune îngerilor: Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici... Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-și facă lucrarea.”

Exact ca Moise, exact ca Iona: „Cei ce se alipesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei.”

Dacă sora White ar fi continuat să insiste cu acest subiect, frații ar fi repudiat-o deschis, și nu ar mai fi publicat niciuna dintre cărțile ei. Puntea de comunicare, și așa destul de fragilă, ar fi fost ruptă definitiv, așa cum s-ar fi întâmplat dacă Moise nu-și punea pe față o mahramă, astfel ca Israel să nu fugă de slava lui Dumnezeu.

La fel s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu ar fi insistat să descopere prin Luther adevărul despre sabbat sau starea omului în moarte. Biserica vremii lui nu era capabilă să reziste la impactul cu asemenea revărsare de lumină. Nimeni n-ar mai fi apreciat solia lui, indispensabilă pentru ieșirea din acea stare mortală a monumetalului control clerical.

Dar „cântarea” lui Moise a fost păstrată, și astăzi, când vedem bine că am rupt legământul – *hypostasis* - și astfel au venit peste noi o mulțime de rele și necazuri, ea stă ca mărturie împotriva noastră că aceste rele au o singură explicație: „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu.”

Generația prezentă trebuie să învețe această cântare, să o cânte, să o poarte la gât și în inimă, deoarece fără ea nu există „reproducerea în mod desăvârșit a caracterului lui Hristos în poporul Său.”